

[Søren Andersen.]

er blevet invalider som følge af ulykkestilfælde før 1. april 1947, og om de gamle sønderjyske krigsinvalid, hvis forhold er ordnet ved loven af 1919. Disse grupper fik sidste gang hjælpen ajourført i 1952 ved en forhøjelse på 25 pct., og nu til 1. april 1956 er de nævnte grupper berettigede til yderligere 10 pct.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale, at de får denne hjælp, og dermed altså anbefale lovforslaget.

Marie Antoinette von Lowzow: Da vort partis ordfører i denne sag er syg, skal jeg tilsige forslaget velvillig behandling, idet vi mener, at det er en retfærdig regulering, der her er tale om.

Johs. Christiansen: Jeg kan på mit partis vegne tiltræde forslaget.

Ragnhild Andersen: Det ser meget godt ud, at man vil ajourføre invaliderenten til tilskadekomne militære værnepligtige, således som det her er foreslået. Jeg tager ikke ordet, fordi mit parti vil modsætte sig det fremsatte lovforslag, men for at gøre opmærksom på, at man ikke skal tro, at den hellige grav er vel forvaret, fordi man forhøjer de 125 pct. til 135 pct.

Jeg står med en henvendelse fra en af dem, der er kommet til skade før 1947, og den fortæller lidt om, hvordan militære invalider, der kom til skade allerede i 1918, lever i dag. Denne invalid skriver, at han kom til skade i 1918. Han mistede sit ene ben. Han får invaliderente fra militæret, men den udgør ikke så meget som den almindelige invaliderente, ligesom han heller ikke får del i de forskellige eengangstillæg, brændsels- og beklædningsstillæg, der udbetales til almindelige invalider, men må have dette som almindelig kommunehjælp. Man forstår min forargelse, for tænk at miste det ene ben for fædrelandets skyld og så, når man er kommet op i årene, at skulle forsørge kone og børn med 156 kr. 25 øre om måneden i invaliderente fra militæret. Det kan ikke siges at være rimeligt. Hans invaliderente blev ganske rigtigt sidst reguleret i 1952, da den blev forhøjet fra 100 til 125 pct.; den steg da fra 125 kr. 50 øre til 156 kr. 25 øre. Nu stiger den altså, når de

125 pct. bliver forhøjet til 135 pct., efter mit regnestykke til 169 kr. 50 øre. Denne militære invalid er gift og har et barn at forsørge, og man forstår den smerte, der må gribe ham, når han henvender sig om yderligere hjælp og han da kun kan få anden hjælp som kommunehjælp. Intet menneske kan forsørge kone og børn med 169 kr. 50 øre om måneden. Han har da heller ikke hele livet levet af invaliderente fra militæret, han har haft sin beskæftigelse, men er nu oppe i årene og kan ikke klare denne beskæftigelse mere.

Jeg ved ikke, om det ikke var muligt at få gennemført en ændring i lovgivningen, således at en sådan militær invalid enten fik en rente, der i hvert fald ikke lå under, hvad en invalid i almindelighed får, eller om han kunne få den almindelige invaliderente ved siden af den militære invaliderente. Det kan ikke være rigtigt, at invalider, som i årevis har måttet lide under, at de kom til skade ved militæret, skal have så dårlige forhold, som det her nævnte tilfælde fortæller om. Jeg mener derfor — jeg ved ikke, om sagen skal til udvalgsbehandling — at man må prøve på at finde frem til en ordning, så at den invaliderente, der gives sådanne invalider fra mange år før 1947, ikke bliver mindre end den almindelige invaliderente.

Med disse ord skal jeg give vor tilslutning til lovforslagets gennemførelse.

Søren Olesen: Jeg kan anbefale lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for anbefalingen af lovforslaget.

Det af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen rejste spørgsmål mener jeg det ikke rigtigt at søge løst i denne omgang. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men jeg har opfattet det således, at denne militære invaliderente, invalideforsørgelse, ikke var en egentlig forsørgelse af den pågældende, men snarere måtte ses under synsvinklen hædersgave. Jeg ved ikke, om dette synspunkt er rigtigt, men således har jeg altså opfattet det.

Ragnhild Andersen: Når den højtærede minister siger, at det er en hædersgave,